

[Glistrup]

telser, der rækker alt for langt ud i fremtiden. Derfor er det Folketingets sag ved hvert enkelt lovforslag at vælge imellem, om man vil have friheden fra Folketingets side til hvert år at kunne ændre på det, eller om det skal være friheden hos modtagerne. Og dér er det, kulturministeren i de foreliggende papirer gør den store kunst at ride på begge heste eller sidde på begge stole samtidig. I sit lovforslag siger han det ene; dér tækkes han finansministeren. I sine bemærkninger til Kulturudvalgets betænkning siger han det modsatte; dér tækkes han musikkerne.

Og så er det, at jeg gerne vil have at vide: Hvilken af de to heste ønsker kulturministeren at foretage sit dødsridt på?

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Også her vil jeg gerne takke de syv partier og deres ordførere for tilslutningen til lovforslaget i den udformning, det nu har fået.

Jeg kan sige til både hr. Søren Hansen og fru Ingerlise Koefoed, at det udvalgsarbejde, der nu er bebudet, vil vi fra ministeriets side tage både fornuftigt og konstruktivt på. Og skulle der have været problemer i den indledende fase, går jeg ud fra, at med det grundlag, der nu er tilvejebragt, kan udvalgsarbejdet få et fornuftigt og godt forløb. Det vil vi klart bidrage til.

Lovforslaget har jo som et af sine hovedformål netop også at standse den automatiske opdrift i budgetterne, som har skabt os betydelige vanskeligheder, når vi skulle administrere vore samlede kulturmidler, og i længden er det ikke særlig konstruktivt for en samlet kulturpolitik, at man på den måde ikke er i stand til mere kvalitativt at tage stilling til, hvordan midlerne skal bruges. Det har jeg forstået at der meget langt også er enighed om.

Hr. Glistrup spurgte, hvad det kom til at betyde, at vi i ændringsforslaget flytter udgangspunktet fra 1989 til 1990. Det betyder, at de budgetter – det vil sige regnskaber – som gælder for 1990, bliver udgangspunktet for forbedringen af den nye finanslov for 1991. I øvrigt interesserer hr. Glistrup sig for den tilkendegivelse, som udvalget har givet, og som jeg er enig i, at vi normalt vil forsøge at fastsætte budgetterne for en 4-årig periode, det vil sige indeværende finansår og de 3 budgetår, som vi jo normalt budgetterer med. Det er selvfølgelig ud fra et ønske om at give i dette tilfælde orkestre-

ne de bedst mulige planlægningsmuligheder. Men jeg går ud fra, at hr. Glistrup har lagt mærke til, at der står »normalt fastsat«, for selvfølgelig har vi, der har arbejdet med denne sag, den nødvendige respekt, man skal have for, at et folketingsflertal kan lave om på det. Anderledes kan det ikke være.

Glistrup (FP):

Til ministerens sidste bemærkning: Er det så ikke fuldstændig øregas at sige, at man normalt regner med en periode på 4 år? For netop når et folketingsflertal skal tage sagen op, hver gang der skal laves en finanslov, som der jo skal efter grundloven hvert år, er der selvfølgelig grund til at forvente, hvis man sidder i et eller andet landsdelsorkester, at så længe man har et uændret Folketing, vil man nok holde sig nogenlunde på det samme niveau som sidste år. Musikere læser jo også aviser og ser, om riget fattes penge, eller om riget har rigeligt med penge, og derfor er det at stikke dem blå i øjnene, det er at skabe nogle særlige forventninger hos dem.

Men hvad angår det andet problem, synes jeg nok, at ministeren med denne kulturelle suverænitæt, at penge er noget, man har, det er ikke noget, man taler om, slap for let fra det ved slet ikke at nævne noget beløb. Som lovforslaget oprindeligt var, var det således, at de hidtidige regler skulle finde anvendelse ved beregning af tilskud for perioden til og med 31. december 1989. Det står der i § 2, stk. 2, i lovforslaget. Det vil sige fra 1. januar 1990 skulle de nye principper finde anvendelse. Det var det, man regnede med, da lovforslaget blev fremsat den 5. oktober 1989.

Nu kommer der et ændringsforslag, hvorefter der i perioden fra 1. januar 1990 og til udgangen af 1990 skal beregnes efter de hidtidige regler. Så er det, jeg spørger: Hvad betyder det i kroner og øre? Hvor mange kroner og øre skulle staten af med, hvis man havde fastholdt § 2, stk. 2, som oprindeligt foreslået? Hvis det altså med andre ord skulle være de nye regler, der skulle gælde for kalenderåret 1990? Og hvor mange kroner og øre regner kulturministeren med at staten skal af med på denne konto, når man i stedet for for året 1990 skal foretage underskudsdekning? Det sidste er selvfølgelig et skønnet tal, for naturligvis kan ministeren endnu ikke vide, hvor mange der vil gå til koncert i september eller november, hvor meget de beta-